

Suure Neljapäeva müsteerium

„Kõik väljendusviisid on vaesed, et ligilähedaseltki ära seletada Suure Neljapäeva müsteeriumi. Ometi pole eriti raske aimata tundeid, mis olid Jeesuse Kristuse südames sel viimasel õhtul, mis Ta enne Kolgata ohvrit omade seltsis veetis.” (P. Josemaría, Suurel Neljapäeval, 14. aprillil 1960 peetud jutlus.)

29.03.2018

Aga enne paasapähi, kui Jeesus teadis, et tema tund on tulnud minna sellest maailmast ära Isa juurde, siis tema, kes oli armastanud omi selles maailmas, armastas neid lõpuni.[1]

Need päha Johannese sõnad teatavad tema evangeeliumi lugejaile, et neil päevil juhtub midagi suurt. See õrna armastust täis eessõna sarnaneb sellega, mille oma jutustuses võtab kokku päha Luukas: *Ma olen südamest igatsenud seda paasat süüa teiega enne oma kannatamist.*[2]

Alustuseks palume Päha Vaimu, et Ta valmistaks meid ette mõistma Jeesuse Kristuse iga sõna ja iga liigutust, kuna me tahame elada üleloomulikku elu, kuna Issand on näidanud oma tahet anda iseennast meile hingetoiduks, ja kuna me oleme ära tundnud, et ainult Temal on *igavese elu sõnad.*[3]

Usk paneb meid tunnistama koos Siimon Peetrusega: *Me oleme uskunud ning ära tundnud, et sina*

oled Jumala Püha.[4] Ja see usk koos meie pühendumisega paneb meid nendel üleloomulikel hetkedel jäljendama Johannese söakust astuda Jeesuse juurde ja panna pea selle Õpetaja rinnale,[5] kes armastas omasid palavalt ja – nagu me äsja kuulsime – jääb neid armastama kuni lõpuni.

Kõik väljendusviisid on vaesed, et ligilähedaseltki ära seletada Suure Neljapäeva müsteeriumi. Ometi pole eriti raske aimata tundeid, mis olid Jeesuse Kristuse südames sel viimasel õhtul, mis Ta enne Kolgata ohvrit omade seltsis veetis.

Kujutlegem hetkeks inimlikku kogemust, kahe armastava inimese hüvastijätku. Nad tahaksid igavesti kokku jääda, kuid mingi kohustus – milline see ka ei oleks – sunnib neid lahku minema. Nad ei läheks eales lahku, kuid see ei ole nende võimuses. Inimlik armastus, mis ka

suurena on piiratud, pöördub märkide poole: lahkujad jätavad teineteisele midagi mälestuseks, näiteks foto, niivõrd kirgliku pühendusega, et on lausa ime, et paber põlema ei sütti. Rohkemat nad teha ei saa, sest loodu võimed ei küündi nii kaugemale kui tema soovid.

Kuid Issand suudab seda, mida meie ei suuda. Jeesus Kristus, tõeline Jumal ja tõeline inimene, jätab meile märgi asemel tegelikkuse – Ta jätab iseenda. Ta läheb Isa juurde ja jääb inimestega. Ta ei tee meile lihtsalt kingitust, mis jääb Teda meenutama, kujutist, mis kipub aja jooksul hägustuma nagu foto, mis peagi tuhmub ja koltub ning on tähenduseta nende jaoks, kes ei viibinud selle liigutava sündmuse juures. Leiva ja veini kujul on Ta tõeliselt kohal – oma Ihu, Vere, hinge ja jumalikkusega.

Suure Neljapäeva rõõm

Kui hästi on nüüd mõistetav kristlaste lakkamatu hüüd, läbi aegade, püha Armulaualeiva ees! „Ülista, keel, seda aulise Ihu ja kallihinnalise Vere müsteeriumi – Vere, mida rahvaste Kuningas, sündinud viljakast Emast, valas maailma päästmise eest.”[6] Me peame pühendunult kummardama seda varjatud Jumalat[7] – see on seesama Jeesus Kristus, kes sündis Neitsi Maarjast, seesama, kes kannatas, kes löödi risti, seesama, kelle läbitorgatud küljest voolas verd ja vett.[8]

„Oo püha söömaaeg, kus võetakse vastu Kristust ennast, uuendatakse mälestust Tema kannatusest, meel on täidetud armuga ning meile antakse tulevase auhiilguse pant.”[9] Kiriku liturgia on lühikestes värssides kokku võtnud palava armastuse

haripunkti – armastuse, mida Issand meie vastu tunneb.

Meie usu Jumal ei ole kaugel olend, kes vaatleb osavõtmatult inimeste saatust, nende püüdlusi, võitlusi ja änge. See on Isa, kes armastab oma lapsi niivõrd, et saadab oma Poja, pühima Kolmainsuse teise isiku, et see lihaks saades sureks meie eest ja meid lunastaks. See on seesama armastav Isa, kes meie südames elava Püha Vaimu mõjul meid nüüd õrnalt enda poole tõmbab. Suure Neljapäeva rõõm algab mõistmisest, et Looja armastus loodu vastu ületab kõik piirid. Justkui kõik teised Tema halastuse tõendid poleks piisavad, seab meie Issand Jeesus Kristus sisse Armulauasakramendi, et me võiksime alati Tema läheduses olla ja kuna – niivõrd kui seda on üldse võimalik mõista – oma Armastuse tõttu ei taha Tema, kel pole endal midagi vaja, ilma meieta läbi saada. Kolmainsus on armunud inimesse,

kes on tõstetud armu seisundisse ja loodud Tema näo järgi, meie sarnaseks.[10] Ta on lunastanud inimese patust – Aadama patust, mis läks edasi kõigile tema järeltulijatele, ja ka igaühe isiklikest pattudest – ja soovib palavalt elada meie hinges: *Kui keegi armastab mind, küll ta peab minu sõna, ja minu Isa armastab teda ja me tuleme ja teeme eluaseme tema juurde.*[11]

---

[1] Jh 13:1.

[2] Lk 22:15.

[3] Jh 6:68.

[4] Jh 6:69.

[5] Vrd Jh 13:25.

[6] Püha Thomas Aquinost, hümn *Pange lingua*.

[7] Vrd püha Thomas Aquinost,
hümn *Adoro te devote*.

[8] Vrd hümn *Ave verum*.

[9] Hümn *O sacrum convivium*.

[10] 1Ms 1:26.

[11] Jh 14:23.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/suure-neljapaeva-
musteerium/](https://opusdei.org/et-ee/article/suure-neljapaeva-musteerium/) (14.12.2025)